

Ze wilde helemaal geen schoonheidskoningin zijn, maar desondanks stond ze op het punt er een te worden.

Er zaten een paar loze minuten tussen de optocht en de bekendmaking, dus vrienden en familie dromden om de meisjes heen om ze te feliciteren en voor ze te duimen. De groepjes die ontstonden deden Barbara denken aan van die dropjojo's met zo'n gespikkeld anijsrondje in het midden: een meisje in suikerzoete felroze of blauwe badkleding met daaromheen een cirkel van donkerbruine of zwarte regenjassen. Het was een koude, natte julidag in de South Shore Baths en de deelnemers hadden kippenvel op hun vlekkerige armen en benen, waardoor ze deden denken aan de kalkoenen in het raam

van een slagerij. Alleen in Blackpool, dacht Barbara, kon je een schoonheidswedstrijd winnen terwijl je er zo uitzag.

Barbara had geen vriendinnen uitgenodigd en haar vader weigerde bij haar te komen staan, dus ze was op zichzelf aangewezen. Hij zat daar gewoon op een ligstoel en deed alsof hij de *Daily Express* las. Samen zouden ze een miezerig, half opgegeten jojo'tje hebben gevormd, maar dan nog zou ze blij zijn geweest met het gezelschap. Uiteindelijk ging ze maar naar hém toe. Toen ze wegliep van de andere meiden, voelde ze zich halfnaakt en ongemakkelijk in plaats van stralend en kalm, én ze moest langs een horde goedkeurend fluitende toeschouwers. Eenmaal bij het ondiepe gedeelte, waar haar vader zat, was ze waarschijnlijk vinniger dan ze had bedoeld.

‘Waar ben je mee bezig, pa?’ siste ze.

De mensen die vlak bij hem zaten, voornamelijk verveelde vakantiegangers op leeftijd, bleven plotseling doodstil zitten, vol verwachting. Een van de meisjes! Pal voor hun neus! Die haar vader op zijn nummer zette!

‘O, dag lieverd.’

‘Waarom kwam je niet naar me toe?’

Hij staaarde haar aan alsof ze hem had gevraagd wie de burgemeester van Timboektoe was.

‘Je zag toch wel wat de anderen deden?’

‘Ja, maar dat leek me niet gepast. Niet voor mij.’

‘Wat maakt jou zo anders dan de rest?’

‘Een vrijgezelle man die als... als een bezetene tussen allemaal mooie, schaars geklede meisjes door rent. Voor je het weet sluiten ze me op.’

George Parker was zevenenveertig, dik, en oud voordat hij dat zou mogen zijn. Hij was al meer dan tien jaar vrijgezel, sinds de dag dat Barbara's moeder hem had verlaten voor haar leidinggevende op het belastingkantoor, en ze snapte wel dat hij zich maar al te bewust zou zijn van deze eigenschappen als

hij zelfs maar in de buurt van de andere meiden kwam.

‘Je hoeft toch ook niet als een bezetene rond te rennen,’ zei Barbara. ‘Kon je niet gewoon ergens gaan staan en met je dochter praten?’

‘Je gaat winnen, hè?’ zei hij.

Ze probeerde niet te blozen, maar dat lukte van geen kant. De vakantiegangers die zich binnen gehoorsafstand bevonden deden niet eens meer of ze zaten te breien of de krant lezen. Ze gaapten haar nu openlijk aan.

‘Ach, geen idee. Vast niet,’ zei ze.

Eerlijk gezegd had ze wel een idee. De burgemeester was naar haar toe gekomen, had ‘Goed gedaan’ in haar oor gefluisterd en discreet op haar achterwerk geklopt.

‘Maak het nou. Je bent veruit de mooiste van de groep. Veruit.’

Om de een of andere reden leek haar schoonheid hem te irriteren, ook al was het een schoonheidswedstrijd. Hij vond het niet prettig als ze indruk probeerde te maken, zelfs niet als ze haar vrienden en familie aan het lachen probeerde te maken met een sketch waarin ze zichzelf als onnozel, mallotig of onhandig neerzette. Het bleef aandachttrekkerij. Al had ze wel gedacht dat hij het op een dag als vandaag, waarbij indruk maken het enige was dat telde, door de vingers zou kunnen zien, maar helaas. Als je dan per se moest meedoen met een schoonheidswedstrijd, leek hij te zeggen, kon je op z’n minst het fatsoen hebben om lelijker te zijn dan de rest.

Om haar publiek niet in verwarring te brengen deed ze alsof ze vaderlijke trots hoorde.

‘Heerlijk toch, zo’n blinde vader,’ zei ze tegen de staarders. ‘Elk meisje zou er een moeten hebben.’

Het was niet de meest bijdehante opmerking, maar ze zei het zonder blikken of blozen en er werd harder om gelachen dan ze verdiende. Soms werkte de verrassing en soms lachten

de mensen omdat ze erop rekenden. Zij begreep beide soorten, bedacht ze, maar voor mensen die lachen niet serieus namen was het waarschijnlijk verwarrend.

‘Ik ben niet blind,’ zei George korzelig. ‘Kijk maar.’

Hij draaide zich om en sperde zijn ogen wijd open om het aan iedereen die het interesseerde te laten zien.

‘Daar moet je mee ophouden, pa,’ zei Barbara. ‘Mensen schrikken van een blinde man met uitpuilende ogen.’

‘U daar...’ Haar vader wees onbeleefd naar een vrouw in een groene regenjas. ‘U heeft een groene regenjas aan.’

De oude dame in de ligstoel ernaast begon aarzelend te klappen, alsof George zojuist was genezen van een levenslange aandoening, of een knappe goocheltruc had uitgehaald.

‘Hoe had ik dat kunnen weten als ik blind was?’

Barbara zag dat hij er lol in begon te krijgen. Heel af en toe liet haar vader zich overhalen om de aangever in een komisch duo te spelen, en hij zou eindeloos door zijn gegaan met beschrijven wat hij kon zien als de burgemeester niet naar de microfoon was gelopen en zijn keel had geschraapt.

Het was tante Marie geweest, de zus van haar vader, die had geopperd dat ze zich zou opgeven voor de Miss Blackpool-verkiezingen. Marie was op een zaterdagmiddag langsgelkomen voor een kop thee, want ze was toevallig in de buurt, had de wedstrijd terloops ter sprake gebracht en – een plotselinge ingeving – aan Barbara gevraagd waarom zij nog nooit had meegedaan, terwijl haar vader zat te knikken en deed alsof hij verbluft was door de genialiteit van het idee. In eerste instantie was Barbara in de war, tot ze zich realiseerde dat ze samen een plan hadden uitbroed. Het plan, voor zover ze kon zien, hield het volgende in: Barbara zou meedoen aan de wedstrijd, winnen, en niet meer nadenken over naar Londen verhuizen, want dat was dan niet meer nodig. Ze zou beroemd zijn in

Blackpool en wat wil je nou nog meer? Daarna zou ze een gooi kunnen doen naar de Miss UK-titel en als dat anders uitpakte dan gepland kon ze gewoon over trouwen gaan nadenken, wat toch ook weer een soort bekroning zou zijn. (En Barbara wist zeker dat dit ook een onderdeel van het missverkiezingsplan was. Marie keek nogal neer op Aidan en vond dat Barbara veel beter kon krijgen, of in elk geval veel rijker, en schoonheidskoninginnen hadden keus te over. Dotty Harrison was met een man getrouwd die zeven tapijtwinkels bezat, terwijl zij maar derde was geworden.)

Barbara wist dat ze niet voor een dag als koningin door het leven wilde, zelfs niet voor een jaar. Ze wilde helemaal geen koningin zijn. Ze wilde gewoon op tv komen en mensen aan het lachen maken. Koninginnen waren niet grappig, tenminste, niet die van Blackpool, en die in Buckingham Palace ook niet. Ze had alleen maar ingestemd met het plan van tante Marie omdat Dorothy Lamour ooit Miss New Orleans was geweest en Sophia Loren tweede was geworden bij de Miss Italië-verkiezing. (Barbara had altijd al een foto willen zien van het meisje dat Sophia Loren had verslagen.) En ze had ingestemd omdat ze stond te trappelen om vooruit te komen en er gewoon íéts moest gebeuren. Wat dan ook. Ze wist dat ze haar vaders hart zou breken, maar ze wilde hem eerst laten zien dat ze wel had geprobeerd gelukkig te zijn op de plek waar ze al haar hele leven woonde. Ze had gedaan wat ze kon. Ze had op school auditie gedaan voor toneelstukken en piepkleine rolletjes gekregen, en vanuit de coulissen moeten toekijken hoe meisjes die geen greintje talent hadden, maar de lievelingetjes van de leraren waren, hun tekst vergaten en een potje maakten van wat ze wel onthielden. Ze was danseres geweest bij de Winter Gardens en daar had ze een man aangesproken van de plaatselijke toneelvereniging, die vertelde dat hun volgende productie *De kersentuin* was, maar dat dat ‘waarschijnlijk niet

helemaal haar ding' was. Hij vroeg of ze misschien kaartjes wilde verkopen en posters wilde maken, want je moest ergens beginnen. Dit was allemaal niet wat ze wilde. Ze wilde dat iemand haar een grappig script gaf zodat ze het nog grappiger kon maken.

Ze zou willen dat ze gelukkig kon zijn, natuurlijk wilde ze dat; ze zou willen dat ze níét anders was. In tegenstelling tot Barbara leken haar schoolvriendinnen en haar collega's van de cosmetica-afdeling in R.H.O. Hills zich niet de stad uit te willen klauwen, graven, wurmen en schoppen, en soms wilde ze niets liever dan dat ze net zo was als zij. En was het ergens niet een beetje kinderachtig om op televisie te willen? Stond ze niet gewoon als een tweejarige 'Kijk eens naar mij! Kijk eens naar mij!' te schreeuwen? Toegegeven, sommige mensen, mannen van alle leeftijden, keken inderdaad naar haar, maar niet op de manier waarop ze wilde dat ze keken. Ze keken naar haar blonde haar en haar boezem en haar benen, maar zagen nooit meer dan dat. Ze zou dus meedoen aan de wedstrijd, en hem winnen, en ze zag verschrikkelijk op tegen de blik in haar vaders ogen als hij doorkreeg dat het allemaal geen enkel verschil maakte.

De burgemeester kwam niet meteen ter zake; hij was nu eenmaal niet zo'n soort man. Hij bedankte iedereen voor het komen en maakte een flauw grapje over het feit dat Preston de finale van de FA Cup had verloren, en een wreed grapje over zijn vrouw, die dit jaar vanwege haar eeltknobbels niet kon meedoen. Hij zei dat de schare schoonheden die voor hem stond – en hij was echt zo'n man die de uitdrukking 'schare schoonheden' gebruikte – hem nog trotser maakte op de stad. Iedereen wist dat de meeste meisjes vakantiegangers waren, afkomstig uit Leeds en Manchester en Oldham, maar desalniettemin werd hier met enthousiast applaus op gereageerd.

Hij praatte zo lang door dat Barbara ondertussen de grootte van de menigte probeerde te schatten door het aantal hoofden in een rij ligstoelen te tellen en dit te vermenigvuldigen met het aantal rijen, maar ze kwam er niet uit doordat ze bleef steken bij het gezicht van een oud vrouwtje met een regenhoedje. Ze had geen tanden en zat eindeloos op een hapje brood te kauwen. Nog zo'n ambitie die Barbara wilde toevoegen aan de inmiddels wankelende stapel: ze wilde haar tanden behouden, in tegenstelling tot zo'n beetje al haar familieleden van boven de vijftig. Het drong net op tijd tot haar door dat haar naam werd genoemd, en ze zag dat de andere meisjes deden alsof ze naar haar glimlachten.

Ze voelde niets. Alhoewel, ze registreerde het ontbreken van gevoel en daarna werd ze een beetje misselijk. Het zou fijn zijn geweest als ze had kunnen denken dat ze het mis had gehad, ze haar vader en haar woonplaats niet achter zich hoefde te laten, dat dit een droom was die uitkwam en ze daar voor de rest van haar leven op zou kunnen teren. Ze durfde niet te lang stil te staan bij het verdoofde gevoel voor het geval ze dan tot de conclusie kwam dat ze een harteloze, hatelijke trut was. Ze straalde toen de vrouw van de burgemeester naar haar toe kwam en haar de sjerp omhing, en wist zelfs een glimlach te produceren toen de burgemeester haar op de mond zoende. Maar toen haar vader naar haar toe kwam en haar omhelsde barstte ze in tranen uit, waarmee ze hem vertelde dat ze eigenlijk al weg was, dat de titel van Miss Blackpool niet eens in de buurt kwam van het stillen van het hongerige verlangen dat aan haar vrat.

Ze had nog nooit gehuild in bikini, althans, niet als volwassen vrouw. Badkleding was niet om in te huilen, niet met de zon en het zand en het gekrijs en de jongens met uitpuilende ogen. Het was een vreemde sensatie, de tranen, koud door de wind, die langs haar hals in haar decolleté liepen. De vrouw

van de burgemeester sloeg een arm om haar schouders.

‘Het gaat wel,’ zei Barbara. ‘Echt. Ik stel me aan.’

‘Geloof het of niet, maar ik weet hoe je je voelt,’ zei de vrouw van de burgemeester. ‘Zo hebben wij elkaar ontmoet. Voor de oorlog. Toen was hij nog gewoon raadslid.’

‘Bent u Miss Blackpool geweest?’ vroeg Barbara.

Ze probeerde niet verbaasd te klinken, maar ze wist niet zeker of dat was gelukt. De burgemeester en zijn vrouw waren allebei groot, maar zijn omvang leek opzettelijk, een teken van hoe belangrijk hij was, terwijl die van haar meer weg had van een vreselijke vergissing. Misschien was dat gewoon omdat hij er niets om gaf en zij wel.

‘Geloof het of niet.’

De twee vrouwen keken elkaar aan. Deze dingen gebeurden. Er hoefde niets meer gezegd te worden, maar toen kwam de burgemeester eraan en hij zei tóch nog iets.

‘Je zou het niet zeggen, hè, als je haar zo ziet,’ zei de burgemeester, die geen man was om het ongezegde ook ongezegd te laten.

Zijn vrouw trok een verontwaardigd gezicht. ‘Ik heb al twee keer “geloof het of niet” gezegd. Ik heb al toegegeven dat ik geen Miss Blackpool meer ben. En toch moet jij er nog even overheen walsen.’

‘Ik had niet gehoord dat je “geloof het of niet” zei.’

‘Nou, dat had ik dus wel. Twee keer zelfs. Of niet, kind?’

Barbara knikte. Ze wilde er eigenlijk niet bij betrokken worden, maar ze vond dat dit wel het minste was wat ze voor de arme vrouw kon doen.

‘Koters en roombroodjes, koters en roombroodjes,’ zei de burgemeester.

‘Jij bent anders ook niet moeders mooiste,’ zei zijn vrouw.

‘Nee, maar je bent niet met me getrouwd omdat ik moeders mooiste was.’

Zijn vrouw dacht hierover na en beaamde het toen door te blijven zwijgen.

‘Terwijl het daar bij jou nou juist om draaide,’ zei de burgemeester. ‘Jij was wel moeders mooiste. Hoe dan ook,’ zei hij tegen Barbara, ‘je weet vast wel dat dit het grootste openluchtbadencomplex ter wereld is? En dit is een van de belangrijkste dagen hier, dus je hebt alle recht om je overweldigd te voelen.’

Barbara knikte, haalde haar neus op en glimlachte. Ze zou niet weten hoe ze hem moest vertellen dat het probleem precies het tegenovergestelde was van wat hij net had beschreven: het was allemaal nog nietszeggender dan ze had gevreesd.

‘Dat vreselijke Lucy-mens ook,’ zei haar vader. ‘Ze heeft een boel op haar geweten.’

De burgemeester en zijn vrouw keken hem niet-begrijpend aan, maar Barbara wist wie hij bedoelde. Ze voelde zich begrepen en dat maakte het nog erger.

Sinds ze *I Love Lucy* voor het eerst had gezien, was Barbara verknocht aan Lucille Ball: alles wat ze deed of voelde kwam daaruit voort. Elke zondag leek de wereld een halfuurtje stil te staan en haar vader had inmiddels geleerd niet te proberen tegen haar te praten of zelfs maar met de krant te ritselen als het programma aanstond, want ze wilde niets missen. Er waren genoeg andere grappige mensen die ze leuk vond: Tony Hancock, Sergeant Bilko, Morecambe & Wise. Maar hén kon ze niet zijn, zelfs als ze dat zou willen. Het waren allemaal mannen. Tony, Ernie, Eric, Ernie... Er zat geen Lucy of Barbara in dat rijtje. Er waren gewoon geen grappige vrouwen.

‘Het is maar een televisieprogramma,’ zei haar vader altijd, van tevoren of naderhand, maar nooit tijdens. ‘Een Amerikaanse comedyserie. Het is niet bepaald Britse humor.’

‘En Britse humor... Dat is zeker jouw speciale term voor humor uit Groot-Britannië?’

‘De BBC en zo.’

‘Ik snap het.’

Ze hield alleen op met plagen als ze het niet meer interessant vond, nooit omdat hij haar doorkreeg, want dat zou de poten onder het geplaag wegzagen. Als ze in Blackpool had moeten blijven, was een van haar plannen geweest zo’n gesprek de rest van zijn leven te laten voortduren.

‘Om te beginnen is ze niet grappig,’ zei hij.

‘Ze is de grappigste vrouw die ooit op televisie is geweest,’ zei Barbara.

‘Maar je lacht helemaal niet om haar,’ zei haar vader.

Ze lachte inderdaad niet, maar dat was omdat ze de aflevering vaak al een keer had gezien. Nu had ze het te druk met proberen alles te vertragen zodat ze het kon onthouden. Als er een manier bestond om elke dag naar Lucy te kunnen kijken, zou ze het doen, maar die was er niet, dus moest ze zich gewoon beter concentreren dan ze zich ooit ergens op had geconcentreerd en maar hopen dat er iets bleef hangen.

‘Ik moet trouwens ook stil zijn als ze op de radio de voetbaluitslagen voorlezen,’ zei ze.

‘Ja, vanwege de voetbalpools,’ zei hij. ‘Een van die uitslagen zou ons leven kunnen veranderen.’

Wat ze niet kon uitleggen zonder getikt over te komen, was dat *I Love Lucy* precies hetzelfde was als de voetbalpools. Ooit zou een van Lucy’s gezichtsuitdrukkingen of uitspraken haar leven veranderen, en misschien zelfs dat van hem. Lucy had Barbara’s leven al veranderd, en niet op een goede manier: de serie had een afstand gecreëerd tussen haar en de mensen om haar heen – vrienden, familie, de meiden op het werk. Het had wel iets, zo voelde het soms, van een religie. Ze nam het kijken van comedy’s zo serieus dat mensen haar een beetje vreemd vonden, dus praatte ze er niet meer over.

De fotograaf van de *Evening Gazette* stelde zich voor en leidde Barbara naar de duikplanken.

‘Bent ú Len Phillips?’ vroeg haar vader. ‘Neemt u me niet in de maling?’

Hij herkende Len Phillips’ naam uit de krant en was diep onder de indruk. Mijn god, dacht Barbara. En dan vraagt hij zich af waarom ik hier weg wil.

‘Dat is toch geweldig, Barbara? Meneer Phillips is hoogstpersoonlijk naar het zwembad gekomen.’

‘Noem me maar Len.’

‘Meent u dat? Dank u wel.’ Al zag George er wel een beetje ongemakkelijk uit, alsof hij deze eer nog moest verdienen.

‘Ja, hij zal geen legioen aan personeel in dienst hebben,’ zei Barbara.

‘Ik werk alleen, en soms word ik geholpen door een jongen,’ zei Len. ‘En vandaag is een grote dag voor Blackpool. Ik zou wel gek zijn om dat aan die knul over te laten.’

Hij gebaarde dat Barbara een stukje naar achteren moest.

‘Lachen,’ zei haar vader. ‘Of wordt dat alleen door amateurs gezegd?’

‘Nee hoor, wij zeggen het ook. Al roep ik voor de verandering soms ook: “Kijk eens naar het vogeltje!”’

George lachte en schudde vol verbazing zijn hoofd. Barbara zag dat hij zich kostelijk vermaakte.

‘Geen vriend?’ vroeg Len.

‘Hij kon geen vrij krijgen, Len,’ zei George. Hij zweeg even omdat hij zich afvroeg of hij te snel te amicaal werd. ‘Ze hebben vanwege de vakantie blijkbaar een personeelstekort. Haar tante Marie kon ook niet komen, want die zit voor twee weken op Isle of Man. Haar eerste vakantie in zeven jaar tijd. Wel in een stacaravan, maar toch. Verandering van spijs doet eten.’

‘Je zou dit moeten opschrijven, Len,’ zei Barbara. ‘Caravan.

Isle of Man. Verandering van spijs. Is ze alleen met ome Jack, pa? Of zijn de jongens ook mee?’

‘Dat wil hij toch allemaal niet weten,’ zei haar vader.

‘Waar werkt ze?’ vroeg Len, en knikte naar Barbara.

‘Geen idee. We kunnen het haar vragen,’ zei Barbara.

‘Ze werkt op de cosmetica-afdeling van R.H.O. Hills,’ zei haar vader. ‘En Aidan werkt op de mannenafdeling. Zo hebben ze elkaar ontmoet.’

‘Nou, ze zal er vanaf nu niet meer zo vaak zijn, hè?’ zei de fotograaf.

‘Niet?’ zei George.

‘Ik maak altijd de foto’s van Miss Blackpool. Ziekenhuizen, tentoonstellingen, liefdadigheidsgala’s... Ze heeft een boel verantwoordelijkheden. Het wordt een druk jaar. We zullen elkaar nog vaak tegenkomen, Barbara, dus je kunt maar beter wennen aan mijn lelijke smoelwerk.’

‘O, hemel,’ zei haar vader. ‘Hoor je dat, Barbara?’

Ziekenhuizen? Liefdadigheidsgala’s? Een heel jaar? Wat had ze wel niet gedacht? Tante Marie had iets gezegd over het openen van winkels en kerstverlichting, maar Barbara had er niet over nagedacht hoe teleurgesteld de mensen zouden zijn als ze gewoon verdween, en ze had niet nagedacht over het feit dat ze over driehonderdvierenzestig dagen nog steeds Miss Blackpool zou zijn. Op dat moment wist ze dat ze over een uur al geen Miss Blackpool meer wilde zijn.

‘Waar gaat ze naartoe?’ vroeg Len.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg haar vader.

Vijftien minuten later stond de tiara op het hoofd van de nummer twee, Sheila Jenkinson, een lang, roodharig leeghoofdje uit Skelmersdale, en zaten Barbara en haar vader in een taxi terug naar huis. De week erop vertrok ze naar Londen.

Afscheid nemen van haar vader was moeilijk. Hij was bang om alleen gelaten te worden, dat wist ze, maar dat hield haar niet tegen. In de trein naar het zuiden wist ze niet of ze nou vooral overstuur was door zijn verdriet en angst, of doordat ze zelf zo onvermurwbaar was: ze had niet één keer op het punt gestaan om van gedachten te veranderen. Afscheid nemen van Aidan was wel makkelijk geweest. Hij leek opgelucht en zei dat hij wist dat ze hem alleen maar narigheid zou bezorgen als ze in Blackpool bleef. (Een jaar later trouwde hij met iemand anders, die hij de daaropvolgende vijftien jaar narigheid bezorgde.)

Londen was ook makkelijk, als je maar niet te veel verwachtte. Ze vond een pension in de buurt van Euston Station, gebruikte haar spaargeld om voor drie overnachtingen te betalen, ging naar een arbeidsbureau en kreeg een baantje op de cosmetica-afdeling bij Derry & Toms in Kensington High Street. Het leek wel of je alleen maar hoefde te vragen om een slechtere versie van je vroegere leven en Londen gaf het je. Het maakte Londen ook niets uit waar je vandaan kwam, zolang het jou maar niets uitmaakte dat de sigarenboer en de busconductor in de lach schoten en je woorden herhaalden bij alles wat je zei. *'Toopence!'* *'Piccadelleh!'* *'Coopa tea!'* Soms werden andere klanten en andere reizigers uitgenodigd zich ook in de hilariteit te mengen.

Een meisje dat Marjorie heette en op de afdeling dameschoenen werkte bood haar een tweepersoonskamer aan in

Earl's Court, veel dichterbij de winkel, en ze had hem al aangenomen voor ze zich realiseerde dat Marjorie ook in de tweepersoonskamer sliep.

Ze voelde zich nu nog toegewijder: Lucille Ball had haar veranderd in een soort martelaar voor haar ambitie. Het keukenraam keek uit over de spoorlijn, en telkens als er een trein voorbijkwam dwarrelde het roet van de vensters op de vloer. In Londen ging bijna alles wat ze verdiende op aan eten, huur en buskaartjes. Marjorie was net zo eenzaam als Barbara en ging nooit ergens heen, waardoor ze veel tijd samen doorbrachten. Ze leefden op soep uit blik en toast en ze hadden nooit genoeg *sixpences* voor de gashaard. Ze kon ook niet naar Lucy kijken, want ze had geen televisie, dus op zondagen had ze extreme last van heimwee. Het hielp ook niet om zichzelf eraan te herinneren dat ze er de hele middag naar zou hebben gehunkerd om in Londen te zijn als ze nog in Blackpool was geweest. Dit gaf haar enkel het gevoel dat ze nergens ooit gelukkig zou kunnen worden. Af en toe bleef ze staan om naar de advertenties in het raam van arbeidsbureaus te kijken, maar blijkbaar had niemand een televisiecomédienne nodig. Soms lag ze 's nachts in bed te huilen om haar eigen dwaasheid. Wat had ze dan gedacht dat er zou gebeuren?

Marjorie zei dat ze *The Stage* moest kopen, vanwege de advertenties. Er waren een boel meiden die bij Derry & Toms werkten, vertelde ze, en in hun theepauze *The Stage* lazen en vervolgens verdwenen.

'Zou ik een van hen moeten kennen?' vroeg Barbara.

'Waarschijnlijk alleen Margie Nash,' zei Marjorie. 'Je hebt ons vast wel over haar horen praten.'

Barbara schudde van nee, hongerig naar nieuws over iedereen die een geheime showbiztunnel had gevonden die de winkel uit leidde.

‘Ze werd betrappt toen ze op het herentoilet op de derde verdieping met een klant aan het vozen was, en daarna bekende ze dat ze een rok had gestolen. Zij kocht elke week *The Stage*.’

En Barbara, niet uit het veld geslagen door het waarschuwende verhaal over Margie Nash, deed dat dus ook, elke donderdag, bij de kiosk naast het metrostation van Kensington High Street. Maar ze begreep er weinig van. Hij stond vol met aankondigingen die in code leken te zijn geschreven:

OPROEPEN VOOR VOLGENDE WEEK

Shaftesbury – *Our Man Crichton*. Kenneth More, Millicent Martin, George Benson, David Kernan, Dilys Watling, Anna Barry, Eunice Black, Glyn Worsnip, Patricia Lambert (Delfont/Lewis/Arnold).

Wie werd er nou eigenlijk opgeroepen voor volgende week? Vast niet Kenneth More en Millicent Martin of de rest van de groep. Die wisten toch wel dat ze in een stuk op West End zouden spelen? Werd Barbara zelf opgeroepen, of meisjes zoals zij? En als deze mysterieuze oproepen op haar van toepassing zouden kunnen zijn, of op iemand als zij, hoe moest ze dan weten hoe ze moest reageren? Er stond geen datum of beschrijving bij. Er was zo te zien veel vraag naar soubrettes, maar ze wist niet wat een soubrette was, en ze had geen woordenboek, en wist ook niet waar de dichtstbijzijnde bibliotheek was. Maar als er geen Engelse term voor bestond, was het waarschijnlijk werk dat ze beter uit de weg kon gaan. In ieder geval, tot ze echt wanhopig werd.

De vacatures achter in de krant waren explicieter en ze hoefde niets op te zoeken. De Embassy Club in Old Bond Street zocht intelligente en aantrekkelijke gastvrouwen. De Nell Gwynne in Dean Street had revuemeisjes en/of danseressen nodig, maar ‘uitsluitend mooie meisjes’ werden gevraagd te

solliciteren. De Whisky A Go Go in Wardour Street was op zoek naar Poesjes, minimale lengte 1 meter 70, maar ze vermoedde dat lengte niet de enige vereiste was en ze wilde niet weten wat de andere konden zijn.

Ze vond het verschrikkelijk om zich te moeten afvragen of ze mooi genoeg was om Poesje te zijn of gastvrouw of revue-meisje. Ze was bang dat ze niet zo mooi was als ze in Blackpool was geweest; of eigenlijk was het vooral dat haar schoonheid hier een stuk minder opviel. Op een dag telde ze op haar vingers de meisjes in het personeelsrestaurant die volgens haar buitengewoon mooi waren: zeven. Zeven prachtige, slanke wezens tijdens haar lunchpauze, alleen al in Derry & Toms. Hoeveel zouden het er bij de volgende lunchpauze zijn? Hoeveel achter de cosmeticafoonbank van Selfridges en Harrods en de Army & Navy?

Toch wist ze vrij zeker dat geen van deze meisjes mensen aan het lachen wilde maken. Dat was haar enige hoop. Waarover ze zich ook druk maakten – en Barbara betwijfelde of ze zich over veel dingen druk maakten –, daarover in elk geval niet. Mensen aan het lachen maken hield ook in dat je scheel moest kijken en je tong moest uitsteken en dingen moest zeggen die dom of naïef klonken, en geen van deze meiden met hun rode lippenstift en vernietigende minachting voor iedereen die oud of gewoontjes was, zou dat ooit doen. Al gaf dit haar nauwelijks een voorsprong. Niet hier, niet nu. De bereidheid scheel te kijken had op de cosmetica-afdeling geen toegevoegde waarde. Het was waarschijnlijk ook niet wat de Whisky A Go Go van zijn Poesjes verlangde.

Barbara zag de mooie meisjes die bij Derry & Toms werkten steeds meer als prachtige tropische vissen die in een aquarium heen en weer zwommen, heen en weer, vol kalme teleurstelling, zonder dat ze ergens naartoe konden en met als enige uitzicht iets wat ze al duizenden keren hadden gezien. Ze